

Arrest

nr. 84 922 van 19 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 4 februari 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Op 19 december 2011 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 6 december 2010, en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, in.

Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2009 werd ingediend door:

E. K., R.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Larache op (...)1953

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mevrouw E. K.(...) zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De stad Antwerpen adviseert in de brief van 02.09.2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken gericht wat de behandeling betreft van de regularisatieaanvraag en de duurzame lokale verankering, ongunstig. Redenen die de stad Antwerpen aanbrengt is dat mevrouw geen eigen gezin heeft, geen schoolgaande kinderen heeft, geen lid is van een lokale vereniging en dat mevrouw zich enkel ingeschreven heeft op een wachtlijst om Nederlands te leren.

Wat de lokale verankering van mevrouw E. K.(...) betreft, namelijk dat ze volgens haar eigen verklaringen sinds 2002 in België zou verblijven, goed geïntegreerd zou zijn, redelijk goed Nederlands zou kunnen spreken, aardig en lief is, ingeschreven is voor het volgen van Nederlandse taallessen, een certificaat Maatschappelijke Oriëntatie behaalde, werkbereid is en daarvan een attest van de VDAB voorlegt, interimkantoren haar willen helpen met het vinden van een job van zodra zij over verblijfsdocumenten beschikt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Betrokkene beweert dat zij sinds 2002 in België zou verblijven. Dat blijkt uit geen enkel officieel document. Uit het dossier van mevrouw blijkt nergens dat zij een verblijfsaanvraag zou hebben ingediend via de geëigende weg, namelijk via de Burgemeester van de gemeente of stad waar zij toen verbleef. De regularisatieaanvraag die zij zou hebben overhandigd aan de parochiepriester is geen aanvraag die conform de procedure werd ingediend wat de parochiepriester ook moge beweren in zijn getuigenverklaring. Na een grondige studie van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Vorst waar mevrouw toen verbleef noch enige andere instantie ooit een regularisatieaanvraag ontving.

Betrokkene heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 25 januari 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 03.11.2008.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 23.03.2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit eerste en tweede middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“Schending van het vertrouwensbeginsel.

Door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 niet meer van toepassing zijn, en door geen rekening te houden met deze criteria in de beoordeling van de zaak, schendt verwerende partij het vertrouwensbeginsel.

Dit beginsel houdt in dat “het bestuur moet vermijden dat de burger in rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden punt, wordt gefrustreerd. [...] Het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.”

Wie een regularisatieaanvraag had ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 mocht er, op basis van de uitspraken gedaan door de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies van 19 juli 2009, immers van uit gaan dat op deze aanvraag nog wel degelijk de criteria vermeld in de instructies zouden worden toegepast.

De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State het volgende:

“De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met in achtname van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers gerespecteerd worden.” “In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert rechtszekerheid.”

Ook in de eerste beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid van 6 december 2010 (zie stuk 2 als bijlage) op verzoeksters' aanvraag werden de criteria van de instructie van 19 juli 2009 nog integraal toegepast. Deze beslissing werd terug ingetrokken, waarop in de nieuwe beslissing van 19 december 2011 (oftewel de bestreden beslissing) de criteria plots niet meer gehanteerd worden. Dit kan men bezwaarlijk een vaste gedragslijn van de overheid noemen.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de rechtmatige verwachtingen van verzoekster onderuit haalt door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn, en door deze criteria vervolgens niet te hanteren bij het beoordelen van de zaak. Dit druist in tegen de garanties die de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid had geboden, waardoor verwerende partij dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel begaat.

Dit vertrouwensbeginsel wordt daarbovenop ook geschonden door het feit dat de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid in de twee beslissingen die in verzoeksters' zaak werden genomen, de ene keer wel en de andere keer niet de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepast, waardoor van een vaste gedragslijn waarop men kan vertrouwen geen sprake is.”

en

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Toen verzoekster op 13 december 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, meende verzoekster dat ze aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen. Ze baseerde zich daarbij op de garanties die de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid twee dagen eerder had geboden met betrekking tot het handhaven van de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekster besloot weloverwogen tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de criteria waarop verzoekster haar aanvraag had gebaseerd, en op basis van dewelke ze besloten had tot het indienen van een aanvraag, niet meer van toepassing zijn, schendt ze het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...]"

Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde."

Verzoekster baseerde haar beslissing om een aanvraag in te dienen op het feit dat ze voldeed aan de criteria (waarvan de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid twee dagen voordien nog bevestigde dat ze behouden zouden blijven), en daar ook voldoende bewijzen van in handen had. Dit deed verzoekster besluiten dat ze een grote kans op succes had. Op het tijdstip dat verzoekster haar aanvraag indiende, kon ze echter onmogelijk voorzien dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 plots niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een duidelijke schending van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoekster niet mogelijk was om de gevolgen van haar aanvraag in te schatten op het moment dat ze de handeling stelde.

Om deze redenen wensen verzoekster dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat zij wél voldoet aan "de criteria van de instructie van 19 juli 2009". De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

Ter terechtzitting van 11 juli 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 23 mei 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt niet te hebben gedoeld op een toepassing van de vernietigde instructie, doch op een correcte toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met respect voor het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde beginselen in het eerste en tweede middel, dewelke alsnog een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het enig middel is ongegrond.

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij zowel in haar verzoek tot horen van 23 mei 2012 als ter terechtzitting van 11 juli 2012 stelt niet te hebben gedoeld op een toepassing van de vernietigde instructie, doch een correcte toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te hebben beoogd met respect voor, onder meer, het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee zowel in haar verzoek tot horen als ter terechtzitting nieuwe middelen, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, of nog, dat zij haar middel wenst te herkwaltificeren.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe middelen, dan wel nieuwe argumenten ter ondersteuning van de in het inleidend verzoekschrift opgeworpen middelen, dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name omdat - ingevolge rechtspraak van de Raad van State - het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *in casu* tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, niet dienstig is en dat geen middelen worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het op 23 mei 2012 ingediende verzoek tot horen, vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar zet zij tevens de redenen uiteen waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Er wordt herhaald dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 juli 2012 stelt een correcte toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te hebben beoogd met respect voor, onder meer, het gelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot het zowel in het verzoek tot horen van 23 mei 2012 als ter terechtzitting van 11 juli 2012 nieuw ontwikkelde middelen, dan wel de nieuwe argumenten ter ondersteuning van haar in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (*cf.* RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde de voor het eerst in haar verzoek tot horen en ter terechtzitting ontwikkelde middelen, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, tevens zo zij al de openbare orde raken, niet te hebben kunnen ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. De zowel in het verzoek tot horen van 23 mei 2012 als ter terechtzitting van 11 juli 2012 nieuw ontwikkelde middelen, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904;

RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.3 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS